

БАЙ ДРАГОЙКО

Единъ день на Мирковитѣ порти почука нѣкой човѣкъ и Мирковъ татко отвори вратата. Мирко, който си играеше на двора, съ почуда чу, какъ баща му радостно извика и прегърна единъ прегърбенъ мжжъ, който се подпираше на две патерици.

— Добре ми дошелъ, добре ми дошелъ, бай Драгойко! — викаше Мирковиятъ татко и хвана съ дѣсницата си презъ кръста куция човѣкъ. Така прекошиха презъ двора и влѣзоха въ кѣщи. Мирко чу, какъ майка му извика също радостно, когато видѣ този бай Драгойко.

— Кой ли ще е този човѣкъ, — помисли си Мирко. Той остави играчкитѣ си и се втурна въ кѣщи, любопитенъ да разбере, кой е този гостенинъ. Когато влѣзе въ кѣщи, той нерешително застана встрани отъ гостенина и не снимаше погледъ отъ него.

— Охо-о-о! колко е порасълъ! Когато идвахъ последния пжтъ той едва престѣпваше, а сега, я го вижте, какъвъ мжжага е станалъ! Да е живъ, да е

живъ! — Извика бай Драгойко, като видѣ Мирка. Бащата весело се взираше ту въ сина си, ту въ гостенина.

— Порасълъ е. Нали не си ни идвалъ отдавна, почна да чи забравяшъ, затова и не го знаешъ, какъвъ е станалъ, — продума Мирковиятъ татко. А майка му презъ това време тичаше вече изъ кѣщата да приготи нѣщо за гостенина. Мирко що не ахна, като видѣ, какъ баща му се наведе и събу обущата на бай Драгойко.

Кой ли ще е този човѣкъ — помисли си Мирко пакъ, — и защо толкова добре го посрещатъ татко и мама? Но като не можа да разбере нищо и го бѣше срамъ да пита, той излѣзе отъ кѣщи и отиде да играе на улицата до тѣхната кѣща съ други деца. Тамъ той разказа на другарчетата си, че имъ е дошелъ нѣкакъвъ куць гостенинъ. За да имъ покаже, какъ ходи, той изтича въ двора, взе два пърта и, подпирайки сена тѣхъ, почна да подражава на куция бай Драгойко. Децата се заливаха отъ